

VÁCZI LAPOK

HELYI ÉRDEKŰ HETIKÖZLÖNY.

E lap megjelen minden hét vasárnapján.

Helyben, házhoz küldve:	Vidékre:
Februártól decz. végéig 2 ft 75 kr.	Februártól decz. végéig 3 ft. — kr.
„ „ „ „ „ 1 „ „ 25 „ „	„ „ „ „ „ 1 ft. 55 „ „

Szerkesztőségi iroda és kiadó-hivatal:
Váczen, csillag-utca 1428-ik szám alatt, hora az előfizetési díjak ugy-
szintén a lap szellemi részét illető czikkék is küldendők.
Hirdetési díj: 3 hasdös petit sorért 4 krajczár.

Vácze jelene s jövője.

III.

Az emberiségre nézve a legfontosabb foglalkozás a földművelés, mert élheli szerek és az ipar által feldolgozandó nyers termények előállítására e foglalkozás szolgál. A földművelés egy tudomány, mely a legnagyobb és igen sok oldalú ismeretet igényli, azért is mindenütt legkézsőbb fejlődik.

A földművelés fontosságát az emberiség nézve már a régiek is elismerték, sőt e szakma iránt kiváló tisztelettel viselkedtek. Tudjuk, hogy Diocletian római császár, egy dalmáciai paraszt fia, s fiatal korában Anulinus senator rabszolgáján volt — és tudjuk, hogy állásáról lemondva, ismét földműveléssel lett és mint ilyen 9 évig mindenkitől tiszteletre, szorgalmasan és csendességben élt. Szokása volt csak gyakran felsőhajtvá mondani: „sokat vesztettem, mert csak azon naptól élek újra, a melyen a trónról leléptem s az ekeszárvat ismét vezettem”. Hasonló választ adott azon fényes küldötségre is, mely a nép nevében nála megjelent és felkérte, hogy a nagy római birodalom uralmát ismét magára vállalja. Szerinte a trón nem ér annyit, mint az élet nyugalma és több gyönyörűt nyújt a földek művelése, mint a földgömb feletti uralom.

Cicero is fűzőh irt levelében a földművelést igen tisztességes, nemcsok foglalkozásnak nevezi, míg ellenben az iparral foglalkozást megbreestelenítőnek, keblázónak tartja.

Diocletian és Ciceroól mai napig a vácei határ mellett sok víz folyt le a Dunán, sok változott a világon, kevés a vácei határ.

Sok ember él közöttünk olyan mint Diocletian a császár, és kevés olyan mint Diocletian a paraszt; a legtöbb ember pedig úgy vélekedik nálunk mint Cicero és a földművelést az ipar rovására magasztalja.

De ne esdőljük ezt és ne tagadjuk, hogy sokkal könnyebb esziszárnak képzelné magát, mint parasztnak lenni, sokkal könnyebb a nép által imádatlan magát, mint a nép érdekének szolgálni, a nép munkásságát heesülni, és azt tehetség, képessége szerint saját két kezével is előmozdítani.

Es ne esdőljük, hogy városunk lakosságának egy része nem ismerve Newton, Franklin, Cavendish, Black és Wath tanait, Cicero korában él és vele egy nézetben van, mert ha e tanokat ismerné, tudhatná, hogy napjainkban a földművelés csak az ipar által, csak az ipar segítségével munkálkodhat biztosabban és ezért javodolmezésben, tudhatná, hogy az ipar fogalma a párisi munka-kiallítás óta, a művészettel ugyanazonosított s hogy azon földművelő, ki az ipar nagy viványaira nem támaszkodik, ki földjét nem tekinthi chemiai csomoknak, és nem első istállójának azon

pujtát, melyben gépei felrakvák — hogy az megszűnt te-
nyező lenni a társadalomban.

Jókai Mór magyar irodalmunk egyik legnagyobb költője velünk egyetértőleg így nyilatkozik a munka felől:

„A munka az ima után a legszebb isteni tisztelet.
A munkás kéz sikere mindenek felett, a világon a legelső diadal.

Egy munkás, ki iparüzletével naponkint két forintot tud keresni, tízezer frtnyi tőkét képvisel a nemzet kincs-tárában. — Egy kézműves tenyere amnyi bírtok, mint száz hold föld. — Egy ország, melynek százezer iparos van, éppen ezer millió forinttal ér többet, mint ha iparosan nem volnának.

Amerikában mindenki dolgozik, és nem szűgyenli kézműesterség után élni; az ország elnökei, első tábornokai a szabó-asztal, a tűmár-tőke mellől szólittatnak magas állomá-saikra; s mikor letelt az uralkodási idejük, ismét visszamennek a varró-asztalhoz, a tőkéhez és dolgoznak tovább. Ezért Északamerika gazdag és boldog. — Spanyolország századokig bányászta Amerika ezüstjét, aranyát; de népe szűgyenletre a dolgot, azért most szűgyény, mint a templom égere.”

Szűgyenséget, és egy nemét a rabszolgátságunk találunk mindenütt ott, hol a földművelő ninesen képsítve az iparral kezefoghatni és a tudomány s művészet segítségével a munka értékét emelni.

Vác lakosságának legnagyobb része földműveléssel foglalkozik, s minthogy városunk lakosságának fele irni és olvasni nem tud, képzhetni nemere lehet itt a tudományos munkára és természeti erőkre helyi ismeretűre hivatkoznom.

A földművelők nálunk még egy külön osztályt képeznek, kik a nyers erőre támaszkodnak, s ezt nemcsak a munkánál, hanem a társadalomban is érvényesítik.

Imen erd, hogy értékeiket oly távol látják állani a miveltebb osztályok értékeitől s ezeknek még ott is tudnak vagy legalább akának társulnyt szerezni, a hol saját magok leginkább vannak érdekelve.

Ezen szűgyen és egyoldalú következetességüknel fogva, gyakran vétekek önmaguk, vétekek embertársaik ellen.

Emeltek ott a hol itélhni kellene, s itéltek ott hol elismerést kellene szavaezniok.

A vácei földművelők e hét folyama alatt nagy napokat éltek, a tagosítás megtestesítésével egy új életet jelöltek ki e városnak.

Erről a fontos momentumról jövő számunkban tüzete-
sebben szólalunk.

A pártszenvedély áldozatai.

— Elvira —

Lám, lám ti férfiak, kinevelték a nőket, ha azt állítják, hogy előérztek van.

— Édes Andorom, kérélek távoz, távozz e helységeből. Itt téged a tegnapi követelészárson, heves felindulásodon elkövetett tettet miatt; midőn Ilyéft a ma dühös tömeg megrohanását megmened, hol Zselyezkét megsebzették, veszed, s reám néve — ki téged szeretlek — nagy veszedly fenyegethet.

— Távozz kérélek, s ha a kedélyek lecsillapodnak, ha Zselyezskéi, ki sebéden felszök, kikerüli a halált, ismét visszatérhetez. — A nap eseményeivel tettei talán felelve leand, s Kendei alispán, — esküdt ellenség. — pártotok bizonyos gyözelme miatt; mert nagy tudom — hogy részkönn voltál — nekem megbecsát, s feledni fogja a sógorin elkövetett sörömcnet.

— Nem Elvirám, hogyan távozzam én, hisz rabló-gyilkos nem vagyok, miként szaladnak oly büntény elöl, mit végre is az igazság érdekében követtem el.

Miként távozzam el, — még ha Zselyezskéi seibeim meghalna is, midőn a pártszenvedély dühös kitéréseivel szemben, ámbár az átkos összeütközés okozójának engem tartanak, csupán a polgár s az emberélet jogait védtem, midőn Zádori urambátyámat; azért mert ő más, mint a mi pártunkhoz tartozott, egy császári, egy gláfnál használt értelem tömeg vérszomjus áldozatai oda dobati nem hagyhatám. — Nem, miként hagyhasalak el, drága angyalom, midőn távol tőled nélkülél élni egy perczem sem bírok.

Elvira gyöngöden ölelte át, patyolat, gömbölyű karjaival Andor nemes büszke fejét. Bátoran nézett férfisan szép arcvonásai, s a kelleskés tiszta égő szemei közé.

— Andorom! ki lehet jobban meggyőződve mint én, hogy tetteid iudoka nemes. Te utáltatl fordultál el, és visszatért alkotmány-szinezett kihágásoktól, az igaz; de ellenségek vannak, s ki tudja nem szennyezi-e be árnyaink a legonzelenebb, a legtisztább jó akaratot.

— Higgy szavamnak, ha egy szeretsz mint én, ha féltáladnál bennem üdvödel, éreztel, miként fájhat nekem, habár éppen szemrelem paramasja is, hogy tiszten távol lételed.

— Távozz! meghalnék ha szenvedni, elfogatni, elhurcoltatni látnálek, így karjaim közül.

— Am legyen. Isten veled tehát Elvira, egy boldog viszont látásig, isten veled!

Ajk ajkára forrt, s a néma bucsunál, a csöndes fájdalom alatt, egy édes solaj ellebenése közt, vált el a két igazán szerető szív egymástól.

Még egyszer visszanez. Andor a lakra, mely boldogságának arnyálmait rejti magában, s szorult kebellet távozza újra, visszavissza int.

Talán utolsó találkozásom volt, — beszéd magában, — s ki tudja látom-e még e kedves angyalt? Meg áll... Mit hallott? Érzéket, nem eszalnak-e? Harangzajnak! Zselyéfi meghalt.

En fogoly. Ott állók mára a rideg börtön nyirkos falai között. Ha nincs menekvés, kezökbe kerítették a gyadvák, s most így töltik rajtam bosszujokat.

Kéleti Andor ellenségei vátjára inkább Elvira szerelmének bírása miatt, mint Zselyezskéi meggyilkoltatásáért, alig hogy Elvirától távoztot, elfogatott, és több társával együtt behörtönöztetett.

Nyugtalan várt a fogoly lételetére, nyugtalan szível várt Elvira, távozni hitt kedvesére.

Nap-nap után télt. Elvira áhódott, s ártatlan álmai oly édesek valának.

Ajzt, angya, elforult a már most becsületlen letiport kelevest, s nem halogatták a leányka édes álmaim.

Nem tudott semmit, neki nem volt szabad tudni. — Báműt a körüite uralgó csendre, cselédéik halgatag szomoru arczaira; de ő nem vette észre, miért van ez, ötet csak szíve érlelte, s annak bálványát, túl a hegyeken képzelte lenni.

Kereszte a magányt, azárékk szemecskéim igéző tekintetével. Itt-kos édes könyvekkel, gyakran nézett a messze láthatár felé.

Ó boldog volt, boldog mint mint azok, kiknek kebelében ártatlan önzetnél egýbb nem lathatók.

De az idő áram és fájdalom felett gyorsan halad. — Így jött el végre Elvirához is, napok után a kétkedés, az érthetetlen gyötrelém.

A titoknak megfejtését ki nem találhatta. Andorról senki sem

beszéd. — Minden elátvozt, panaszos hangjaira senki sem felett. Gyógýirt az éltikolt fájdalomra senki nem adhatott.

Ámhalet egy után szomoruan állott Elvira repkény futotta oszlopok s virágosportja közt. Epedő tekintetét várta a tavasz pompájában kelő napot.

Ilyenkor, halvány-piros, eszményi szép, élénk arczán egy titkolt fájdalommal, nem mint földi, de távlálgó lényt az egiek honából, a kora reggel varázs körétől átszellemúten találtuk volna őt. Idom-teljes kis kezével bájós keblére szorított ruhája fodrain, ábrándos rendtelenségben leomló éjszért furtjelve, kedvére játszott a szellő fuvalma. — Eletréps, beszédes ajka néma, szemei tükrében egy könyben siratott világ fájdalomként, már-már lemondás, csüggedés honolt.

Sírt és mégis mosolygott, az egymagában csupán szíve érzelmeivel kázködo leány.

Minden elmuló percz fokozta szenvedéseit. A bizonytalanság mely árnyéku zavarta a semmi rosszat nem sejtő, tiszta lélek gondolatait.

Ó sírt és nem azért, hogy Andor szenvedett. — Bár tudta volna, hisz mértékkel nem gyilkol a kin, még titokban vagy egyzserre, emészt és sírba önti a szívet.

Hagjuk a titkon szenvedő leányt e pillanatban, s nézzük meg Andort, börtön rostélyán át.

Elvették öle a napot, mely és szük börtöne zárták. Kinek keblében egy óriási szenvedély, egy trónt és fényt nem ismerő hatalmasabb ur lakott, — a szerelm.

Párjától megfosztott, haragból bús indulattal tomboló vadként zárgott szívében a vágy széttrómi lénszait.

A reményvesztett, a kétségbeesett ereje nagy. Andor egy végső küzdelemmel föllétszította börtöne ajtaját. — Szabad lett, szorult keblében új erőt lehel a sötét éj lanya tavasz lege.

Ó szabad volt, nem nézte lábvasát, nem az őt elmuló feyegyez ruhát. Kedvesébe rohant.

Azon éjen történt mind ez, mikor Elvirának oly nyugtalan álmai valának.

Ott állott még Elvira virágok között, ott állott némán, elmuló, szomoruan, édes gyönyörrel szemléve a tavaszt.

Nem eszmélt, nem volt ő a világon, s nem láthatá midőn az éde légben fúró bokrok között, imádtott lénye bámúta őt.

Andor boldogságától elkábítva vágyott rohanni kedvese karjai között.

Az elragadtatástól hangzott el aljkain: Édes! szép kis Elvirám! E hang, e jelenés, e látás és való, ez öröm és fájdalom megtörté a gyöngye szívet, mint a zivatar a halvány fölhom!

Andor kétségbeesetten kitárt karjaival, csak a kiszenvedett, kimúlt kedvesét ölelheté.

A rab, ha megzokkott, itélete súlyosb. Így szenvedett Andor, mert hitt, mert szeretett, mert szíve önzetlen s tisztu volt.

Egy szép napon, alig egy évvel ezelött, megkonduult feyházunk falai között a gyászharang — Andort temették. Társaitól, kik könyözömmel siratták az elhunyat, — tudom e rövid, gyászos, de igaz történetet. — Ott nyugszik a boldogtalan, kő nem fölőli helyét, de valahányszor elmegetek a rabok temeközje mellett, lelkenből egy sohaj emelkedik oda föl, az igazság istenehez!

Török Kálmán.

Levelezés.

Vácz 1870., márczius 22-én.

Ha a közmívelődés terén a roppant mozgalmakat szemléljük, és emlékdünk a haladásról, melyet Európa népei csak e század első felében is tettek, lehetetlen nem áldozólunk és kegyelettel nem emlíkeznünk a férfiakról, kik föltagva, a kor kívánalmait, ke-zükbe vették a zászlót, hogy a közmívelődés göröngyös útját megtörjék, a kislelkeket hátraszérra, a gyongéket kitarására, a nem gondolkozókat pedig ántudatra ébreszessék.

Ilyen zászlót látk én tiszt. Uraságod szerény lapjában.

Sok szerencsét és sikert kívánok a küzdelemhez, melynek czéja városunk falvirágzása és a kor kívánata haladás-magaslátáirai emelése.

Szoliden fenytve a rendtelenségét, ébresztve az aluszékonyságot, korholva a hibát, kiemelve az erényt, lassan nándunk is megszánik a léha tepsédés, melynek — valamint mindenütt — ugy városunkban sok nyomaira akadunk. Ha meglesz mondva a hiba majd

kerültek, ha kiemelik az erényt majd követjük, ha adnak orvosságot majd használjuk, s így majd lassan előjrik a haladás kellemét és érette lelkesülünk, s annak napzsámóisit nagyobb figyelem és méltánylásban részesítjük.

Ilyen haladás és vallás-örökös nevelés napzsámóisat van szerencsés városunkban tisztelhetni Krenedits Mathild Kisasszony és a mellette fíralozó zongoramesterben — kinek bossos nevét nincs szerencsém ismerni — kik Parsang három napjának elsőjén nem csak jelt adták sikeres fíraldozásainak, de mellette a jelenlétük egy élvezetes déltánt szerettek azon hangversennyel, mely a szőlőkben megelégedést és örömet, a többi jelenlövőkben pedig a nyilvánosságra hozandó küzbéuszt érdemelték ki.

Az ügyesen lejátszót darabok a következők:

- 1) Ouverture „Dichter und Bauer” von Tr. v. Suppe, 4 kézre. Lejátszotta Reichenhaller Ilka és tanítaja.
- 2) Rigoletto de Verdi 4 kézre. Csathó Auróra és tanítaja.
- 3) Les caractères en varié (Le français) par P. Hüntan. Krenedits Ödön.
- 4) Der Fest Abend, Roudino T. Czincze, 4 kézre. Két kis nővér által.
- 5) Prière Seconde d'une Vierge par T. Badarzooska. Reichenhaller Ilka.
- 6) Norma de Bellini, 4 kézre. Milanes Árpád és tanítaja.
- 7) Ouverture Don Juan von W. Mozart, 4 kézre. Hufnagel Eleonóra és a zong. tanító.
- 8) Emlék Truvnyik Jánosról. Krenedits Ödön.
- 9) Pluie de Mai Tude de Trillers par A. Dupont. Hufnagel Eleonóra.
- 10) Volkstedt v. Thüringen mit Variationen v. F. Waldmüller.
- 11) Hunyadi László induló Erkel Ferenczről 4 kézre. Milanes Árpád és tanítaja.

Taps és megelégedés, s a szülők öröm könnyiben levő koszorú volt a pályázók díja. Csak az keltett bennem figyelmet, hogy a namaknak sok dolga levén, ezen élvezetes déltánt többen nélkülözni kénytelenítettek? Kiszszáll.

Helyi hírek.

* Közlemény egy napló törtéredékből. 1870, márczius 20-ka emelkém egyik legszebbike. Öten valának a szerencsés választottak: a honvédegytel és dallók élökse, s mi hátrann vészlevo tagok, kik a Pesten tervezett honvédelmi javára F. év april 18-án rendezendő hangversenyre, városunk bájos helye koszorújából Gebhárt Paulin, Pauer Ida, Pauer Erzsi, Frnyei Blanka, Belineza Ida, és Hufnagel Laura kisasszonyok közreműködést megyneni kiküldetűk. Szent, nagy, nemes a ezel, s mi honleányaink magasztos érzelmeiben helyeztet biztos reményénel sietűnk zörgétni a kegyért. Kérelmünk tárgyát Czobél Pál ur adta elő. Meglepo volt a pillanat, midőn a lelkesülőtől égő szemekben könyvet láttunk, midőn egy keesetejes mozdulattal a tiszta kebel rejtékéből emelkedett imaszéri sóhaj kíséretében, mindenit szívünkhez szállott, az igen. Mi győztünk? mi nem? győzött a honszerelm, a honleányi akarat, mely meghozni vágyott a hála adóját, mit a hazza kiván. Masolra mosoly és kézdására kéz felett; itt is ott hatott a titkos biveri, az tetto hitva a szülot, a gyermeket jó kedvre; kedv fokozta a kedélyt és szöböl szöba hozta az örömet sat. sat.

— Nyilvános vizsga. Azon meggyöződésben, miszerint a népevels barátai mindenkor elő figyelemmel kísérik a nevelés terén felmerülő minden egyes mozzanatotak is, sietek ez alkalommal a helybeli hely. hitv. év. gylökezet négy osztályu vegyes elemi népisokljában f. hó 13-án tartatott teli vizsga eredményét e lapok utján a t. közönséggel megismertetni. A vizsga d. e 9 órakor, a kosdi s veresegyházi körlelköz urak s nagy számu közönség jelenlétében vette kezdetét s tartott fél 12-ig. A gyermekek, kiknek száma 106 volt, (ide értve az első és negyedik osztályt) a hozzájuk intézett minden kérdésekre oly bátran és értelmesen feleltek, hogy valóban bámulni lehetett a kis seregen; különösen pedig egy 4 éves kis leányka oly szabályszerűleg írt és olvasott, hogy mindenkor disze leend ez iskolának. De mi ennek az eredménye? ki érdemli meg a labért? szerintem nem más, mint a soha nem fíradó s bátyá-türelmével megáldott tanító Paál Máté ur — kit, hogy az ur lsten még sokáig éltessen — szívünkkel kívánjuk. A törvény által megszabott tantárgyak — az alkotmánytan s a polgári kötelecsékek esmertetésén kívül — dícséretes sikerrel adattak elő. A déltánti órákban tartatott meg a vizsga a második és harmadik osztálybeli

növendékekkel, kiknek száma 60 volt s a segéd-tanító Német Lajos ur által oktattak, kik szinté meglehetősen feleltek. Végre még fel kell említenem, hogy az iskola még minden szükséges taneszközökön kívül egy 500 kötetből álló könyvtárral bír. Lehetetlen (de igaz) hogy az iskola mellett a múlt évben gymnastika is állítottat fel, de miután némely szüle a gymnastika hasznát még ekkorrig fel nem fogja, s attól tartva, hogy gyermekek talán nyakukat törék rajta, ímáék ládták ismét előfontani s most gymnastika nélkül van az iskola. Egy halgató.

B. B. Legyen világosság! Ezt mondta Guttenberg, és megalkotó az egész világot annyira elterjedt, s a haladás nélkülözhetlen s főkéldékvé vált nyomtatászatot. A halhatatlan Góthe is e szavakkal lehetne ki nagy lékét. De számtalan nagy férú hangoztatta e szavakat. Valjon csekély személyűnknek mért ne engedteték meg, hogy a kor szemelémeké hódolva így kiáltunk fel: Legyen világosság! Meg vagyunk gyözdöve, hogy azok, kik ézsaka szoktak hazá jární, visszhangoztatják e szavainkat. De most ez egyszer nem éppen ezek érdekeben szözlünk, mert ezeken igényel egy is körülbelül ki vannak elégtve, s ha panszokoldónak, legfeljebb is azt mondandó nekik, hogy maradjanak otthon álve, mert nem illik ily bővés polgári városban este az utcán járúknak. Hanem most inkább az utasok kényelmére, kiáltjuk fel: (de csak eszedenem) Legyen világosság a vasuti és gőzhajó állomásoknál! Valóban, a mi az anyagi világosságot illeti, abból mindekké helyen nagyon moostohasan osztanak. Így péddául a gőzhajók kiállásnál, miután a hidra, hól lámpák vannak bennem a közönségnek nem szabad, (a mi igen rendén van) tehát ide kinn azon félhaj alatt szözltek az érdekelteket vendégeket várni. Itt azonban oly sötét van, miszerint akár háyszor megértőnk, hogy a legjobb ismerősök elhaladnak egyrés mellett a nélkül, hogy egymsát felismerék, és akárhányan elszalasztják kedves vendégeiket, sőt még az a tréfa is megértőtenedűk, hogy rokonnak vagy hitestársnak vélt valakit találva a boldog ember a viszontlátás örömeitől elragadtatva megelölni. Azért tehát felkérjük egy a gőzhajók, mint a vasuti állomások főnökeit, sziveskedjenek a helyszínen nagyobb anyagi világosságot terjeszteni s ez által minkek boldog Váciakat megvilágosítani és a sötétség okozta mindenféle veszdélyt megóvni.

— Uri dalidó vala e hó 21-én a Polgári Kör helyiségében: Egy létszik Terpsichore vialmai késő reggelig folytak, mert vannak, kik jelentik, miszerint az ünnepély zenéje d. e. 11 órig halasztott, Örvendünk, hogy falaink tisztelt vendégei az élvezet reményében nem esáldottak, amúli is inkább, mert, a mint rebesgetik, még a váciak sem valának egészen kifedelve a díszes körből, a mennyiben néhány előkelő váci család is kapott meghívót, de nem jelent meg.

R. E. Piaczi tudósítás. Vác, marczius 25. Tegnap piacunkon kevés hozatal volt és eladott: tiszta buzza 84—88 fns 4.20 —4.80, rozso 80 fns 3—3.10, zab 2—2.10.

Számталány.

(Egy Sándortól.)

- 3. 2. 3. 9. 17. Magyarhonnak nagy hegye.
- 8. 16. 13. 18. Talányon melékneve,
- 16. 17. 14. Ez annak ellentéte.
- 11. 12. 9. 13. A mívészet jelképe.
- 7. 10. 6. 17. Egy füzék jelke,
- 1. 5. 9. 8. Igen sok nó neve.

6. 8. 9. 2. 11. Ragadozó állat 6 kelme.

1—18. Bítsék enlii honunk történelme

Megfejtési határidő 10-10.

A 5-ik sz-ban közzölt számtalány megfejtése:

„Éljen a váci höly adályot.”

Megfejtették: Zsadányi Julia, Schröder Izabella, Hanulik Mari, Madovit Torka, Mohácsék Mariska, Krenedits Mathild, Rossmann Veronika urölgyeke, Kisvácsy Ernő, Fortner József, id. Pármácsy Ele, Illés László, Domótor Iván, ifj. Póner Ferencz, Posztóczy Iván, Gáll Lajos, Kollmann József és Nagy Ferencz urak.

Közlekedés.

Az első magyar gőzhajó-társaság menetrendje:
Pestről Vácra naponként délután három órakor.
Vácra Pestre reggel 6 és fél órakor.

A bécsi börze távirata márczius 26.

Arany — — —	5.85 ⁵ / ₁₀	5% metalliques — —	61.40
Ezüst — — —	121.—	Bankrészevények — —	726.—
Nemzeti kölcsön —	71.50	London — — —	124.15
1860-ki államkölcsön	97.75	Hitelintéz. részv. — —	290.40

Felelős szerkesztő: NASZÁL JENŐ.

H I R D E T É S E K.

Alólírott intézet ajánlja a n. é. közönség becses figyelmébe
UJONNAN FELSZERELT

K Ö N Y V N Y O M D Á J Á T.

Elválaszt és készletben tart községi munkákat, táblázatokat, adókönyveket, marha-leveleket. Készít hirdetések, meghívókat, tánczrendeket, esketési-, név- és látogató-jegyeket, számlákat; szóval minden e szakmába vágó munkákat, jutányos árak s pontos elkészítés mellett.

Vác, február 12-én 1870.

A siketnémák iparintézetének összműködő társulata.

Vegyes hirdetések.

E rovatban 30 kr. hirdetési díjjal beküldéssel mellett 4 petit sorból álló hirdetést egyszer közlünk.

A VÁCZI KÁPTALAN URADALOM NAGY MAGTÁRA a folyó év ápril 1-én bérbe adandó. — Bővebb tudósítást szerezhetni HERRMANN JÓZSEF nagyrépostnál.

BACSKÁBAN egy 25 kapás szőlő szabadkézből jutányos feltételek mellett eladandó. Bővebb tudósítással szolgál a lapok szerkesztősége. 2—3.

Egy jó házból való fiú ki, legalább az elemi iskolákat végezte és a magyar nyelven jártas, betűszedő tanoncra felvétetik a siketnémák iparintézetű társaságában.

Jelen soraimmal van szerencsém a t. ez. közönséggel tiszteltet tudatni, hogy újonnan felszerelt dísz-, mű-, norimbergi rövidáru, író és papír eszközökből álló kis- és nagybani üzletemet

IFJABB STEINER SAMU

CZÉG ALATT MEGNYITOTTAM VÁCZOM.

Üzletem létezik fűtezáni Vadkerty-féle házban.

Bátorkodom egyuttal a mélyen tisztelt közönség becses figyelmét felhívni Pesten és Bécsben 10 év óta gyűjtött tapasztalataimra és üzleti képességemre annál is inkább, miután a legelső bel- és külföldi gyárakkal összeköttetésben állok, s főlvem az olcsó és jó árukat raktáramban folyvást kéznél tartani.

Kiváló figyelmet érdemelnek a nálam nagy választékban kapható pipere, szappan, illatszerek, bronz-ékszerek, mindenemű kötő- és munka-gyöngyök a legjutányosabb gyári árakon.

Éppen most érkeztek nagy választékban NAPERNYÓK, nyakkendők, inggallérok és kiegészők, gyermek-játékok, gummi- és bőrhabdák csodálásra méltó olcsó árakon. 9 2—3

Vác, 1870. Nyomatott a siketnémák iparintézetének gyorsajtóján.